

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. július 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NÉPÉHEZ ALÁHAJLÓ ISTEN

Énekek: 228; 458; 462

Alapige: 2Móz 20,1-2

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk, boldogan tapasztaltuk meg és valljuk, hogy te vagy az egy, élő, igaz Isten, és nincs senki más tehozzád fogható. Hálásan köszönjük, hogy nemcsak hallunk rólad, ismereteink vannak felőled, hanem mivel te élő Isten vagy, ezért tőled halljuk azt az üzenetet, amit lelkünkre és szívünkre akarsz helyezni. Hadd köszönjük meg neked, hogy egybegyűltünk akár itt a templomban, akár otthonainkban, határon innen vagy határon túl, hogy előtted mint egy nép és egy sereg egyedül téged tudjunk magasztalni és dicsőíteni, mert te vagy erre méltó. Köszönjük, hogy nemcsak a mennyben zengik az üdvözült seregek, hogy méltó a megöletett Bárány, hanem mi is ezt mondhatjuk el ezen a mostani alkalmon. Nemcsak azért, mert hangzik az ige, hanem azért is, mert az úrasztala meg van terítve a mi számukra, amelyben úgy állsz előttünk, Jézus Krisztus, mint megfeszített, mint megöletett Bárány. Valóban vegyél dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást, Urunk, váltságodért, amivel elvégezted a mi szabadításunkat, és amellyel örökre magadhoz kötöttél bennünket!

Kérünk téged, hogy fogadd el hálaadásunkat és bűnbánatunkat is, hiszen megvalljuk neked, hogy az elmúlt napokban sem éltünk mindig a te dicsőségedre. Bocsásd meg, hogy olyan sokszor elfeledkezünk rólad, a magunk kezébe vesszük életünk irányítását, a magunk feje után megyünk, és úgy akarunk dönteni életünk kérdéseiben is, hogy kihagyunk téged, nem számolunk veled. Hadd köszönjük meg, hogy te nem felejtkezel el rólunk. Köszönjük, hogy alant vannak örökkévaló karjaid. Kérünk, hogy ezen a mostani alkalmon is te szólj hozzánk, Urunk, mert ha nem te szólsz, akkor a szó fülig ha érhet, de szívig nem mehet! Nekünk pedig arra van szükségünk, hogy szívünk hústábláira írd be azokat az ígéket, amelyek éltetnek, táplálnak, vezetnek és előre visznek bennünket.

Ezért kérünk, hogy Szentlelkeddel végy körül most bennünket, szenteld meg a mi szívünket! Szakíts el a sok hiábavalóságtól, e csalárd világtól, hogy lehessünk a te drága igédnek hallgatói! Jézus Krisztusért kérünk, hogy hallgass meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Mózes 2. könyve 20. fejezetének az 1. és 2. verséből a következőképpen: *„Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket: Én, az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.”*

Kedves testvérek, a Mózes 2. könyvét olvasva nagyon sokszor találkozunk Isten rendelkezéseivel, törvényeivel, utasításaival, intelmeivel. Kezdő, de haladó bibliaolvasók is megrettennek ezektől a rendelkezésektől, és ilyen kérdéseket szoktak feltenni, hogy mire valók ezek? Be lehet-e ezeket tartani, vagy be kell ezeket egyáltalán tartani? Lehet, hogy sokan úgy vannak, mint a diák a kötelező olvasmánnyal, ha az vastag volt, akkor már eleve azt mondtuk: majd filmen megnézzük inkább, mint elolvassuk! Lehet, valaki így van vele, hogy akkor már bele se kezdjünk ennek az olvasásába! Fiatalok szokták megkérdezni, hogy nem lehetne-e ezeken a parancsokon enyhíteni, főleg a Tízparancsolaton? Sokan úgy vannak vele, mint az a fiatal, aki azt mondja a szülőknek: hát, ti maradiak vagytok, a ti korotok más kor volt! Most már máshogy élünk, gondolkodunk, cselekszünk, más a korszellem! És nem is telt el sok idő, csak húsz – huszonöt esztendő.

Képzeld el, ha a Tízparancsolat több ezer évét nézzük, akkor vajon hogy kell gondolkodnunk! Ezek között a parancsolatok, utasítások, rendelkezések között a leghangsúlyosabb, a legismertebb a Tízparancsolat, ami a Mózes 2. könyve 20. fejezetében szerepel először! Milyen jó, hogy az Úr nem változik, hogy Isten igéje örökre megmarad, ahogy az egyik Halleluja énekben énekeljük: „E régi hír örökre új” a mi számunkra!

Megnéztem külföldi és magyar írásmagyarázók Tízparancsolat magyarázatait, és azt vettem észre, hogy mindannyian a 2. verstől kezdik magyarázni a Tízparancsolatot, mondván, hogy az ott kezdődik: „Én, az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.” Vagy ahogy az eredeti fordításban hangzik: a rabszolgaszállásról kihoztalak téged. Amikor tegnap délután leültem újra az ige mellé, nagyon boldogan fedeztem fel, hogy nem itt kezdődik a Tízparancsolat, hanem az 1. versnél. Véleményem szerint Isten rendelkezése ezzel kezdődik, hogy „Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket”; és itt jön a 2. vers: „Én, az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged...”, tehát az 1. parancsolat.

Hadd idézzek abból bevezetésként, hogy Kálvin hogyan ír a Tízparancsolatról! „Isten, először is nem tilt meg, és nem parancsol semmit, csak a nép elé lép a maga méltóságában, hogy magához vonzza őket és magának követelje a neki kijáró tekintélyt, s engedelmességre készítsen fel. Mindenekelőtt a törvényadó jogait rögzíti, nehogy parancsait lenézzék vagy megvessék. Tiszteletet igyek-

szik kiváltani önmaga iránt, mielőtt előírná a szent és igaz élet szabályait.” Tehát, az az Isten, aki teremtett mindent úgy, hogy még nem volt semmi, azt mondja Kálvin, hogy „a nép elé lép a maga méltóságában”.

Szeretném, ha látnánk, hogy nem a parancsolatokon van a hangsúly, nem a rendelkezéseken és nem az utasításokon, hanem arra az Istenre kell figyelniünk, aki akkor odalépett a nép elé! Hiszen ezzel kezdődik, hogy „Akkor mondta el Isten ezeket az ígéket”. Aki odalép az elé a nép elé, amely nem is annyira akart kijönni Egyiptomból, mert nem Egyiptom fájt nekik, hanem a szolgaság. Az elé a nép elé lép az Úr, amely állandóan zúgolódik, elégedetlenkedik, kérdőre vonja Mózeset is, hogy „miért hoztál ki bennünket?”, mert Mózesnek tulajdonítja, hogy „te hoztál ki bennünket!” Aztán a Mózes 2. könyve 32. fejezetében az aranyborjúnak tulajdonítják, hogy „Ezek a te isteneid Izrael, akik kihoztak téged Egyiptom földjéről”, ez elé a nép elé odalép Isten.

Szeretném, ha ma ez lenne a szemünk előtt, kedves testvérek, mert amikor megláttam ezt az 1. verset, ez kezdett el ragyogni, hogy „Akkor mondta el Isten mindezeket az ígéket”! Ez az 1. vers a nyitánya az egész parancsolatnak, az egész rendelkezésnek, amit Isten elmond a népnek. Éppen ezért, testvéreim, lássátok meg, hogy az ígének nem az a legnagyobb kérdése, hogy vajon a Tízparancsolatot vagy Isten rendelkezéseit megtartjuk-e, hanem *az a legfőbb kérdés, hogy te figyelsz-e arra az Istenre, aki eléd lép!* Figyelsz-e arra az Istenre, aki beszél?

Amikor elkezdtem gondolkodni, hogy itt ez a lényeg, akkor jöttem elém olyan ígék, mint például az Ézs 45,22, ahol azt mondja az Úr: „Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!” Tehát, először is olyan Istenünk van, és most is őt szeretném nektek hirdetni, aki nem tőled kér valamit, hogy cselekedd meg, hanem először azt akarja, hogy figyelj rá! Figyelj én népem az én szómra! Elénk lép a maga méltóságában. Figyelsz-e arra az Istenre, aki beszél, aki beszélni akar, aki megszólal, aki megszólít? Sőt, azt mondja az ige, hogy „név szerint ismerlek téged”, tehát személyre szabott üzenete van a számodra!

A szociális munkában van egy ilyen kifejezés, hogy „személyre szabott bánásmód”, mert az egyik ellátottat nem úgy kell kezelni, mint a másikat, mert más a betegsége, más a természete, másak a szokásai. Olyan jó, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki ismer bennünket, és aki tényleg személyre szabott üzenettel lát el bennünket! Olyan Istenünk van, aki megszólít. Miért szólít meg? Azért mert nem közömbös neki a nép élete, nem közömbös neki a nép sorsa, nem közömbös neki, hogy hogyan halad ez a nép kijelölt hazája felé! A mi Istenünk azért ad nekünk ígét, mert neki nem közömbös, hogy az ő megváltott népe, akiket egybegyűjtött minden nemzetségből, ágazatból, népből és nyelvből, a lelki Izrael – így mondjuk –, amibe reménység szerint te is meg én is beletartozunk, hogyan megyünk a mi mennyei hazánk felé!

Lehet, hogy vannak itt testvérek, akik folyóvíz mellett nőttek fel; nekem is megadatott ez. Emlékszem rá, hogy volt mellettünk egy csatorna, az is meg tudott áradni, de a Tisza aztán meg végképp. Úgyhogy voltak olyan falvak, ame-

lyeket ki is kellett telepíteni egy-egy nagy árvíz alkalmával, mert a folyónak a mederben kell haladni. És Isten azért adja az ő ígéit, mert nagyon jól tudja, hogy a bűnbe esett ember természete, testisége, önmaga miatt az életét nem tudja abban a mederben élni, amelyet az ő számára alkotott és kijelölt. Nem tudja abban az igazságban és szentségben vinni az életét, amire Isten őt alkotta és rendelte, hanem hajlamos arra, hogy kilépjen ebből a mederből.

Éppen ezért, mikor Isten ígét ad, és amikor a nép elé lép, akkor mindig azt lássuk benne, hogy ettől akar bennünket óvni! Ezeket a parancsolatokat ne úgy vegyük, hogy parancsok, hanem úgy, hogy óvó intézkedések! Bennünket akar védeni Isten, mert félt. Ezt, hogy: Én, az Úr, a ti Istenetek, féltőn szerető Isten vagyok – úgy magyarázták nekünk annak idején, hogy „féltékeny Isten vagyok”. Isten nem féltékeny. Hogy’ lenne féltékeny azokra a bálványokra, amelyek semmik! – mondja más helyen az ige. Amelyeket Ézsaiás és Jeremiás kigúnyol, mert „van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak; vállra kell venni őket, mert nem tudnak mozogni sem”. A mindenütt jelenvaló Úrral ellentétben egy lépést sem tudnak tenni, mert bálványok.

Egy írásmagyarázó így mondta: „Ezek a bálványok felparcellázták maguk között a világot.” Mint a nagyhatalmak, amikor ráteszik a kezüket egész területekre, országra, hogy azt kizsákmányolják, kiszipolyozzák, leigázzák. Látjuk a kánaáni népeknél: az egyik parcella a Baál-Berité, a másik a Baál-Peóré, a harmadik a Mammoné, a negyedik ezé, azé. Holott Isten a Mózes 2. könyve 19. fejezetében kijelenti, hogy övé a föld, övé minden. Tehát, Isten nem féltékeny, hanem félt bennünket!

Konfirmandusoknak szoktam mondani azt, hogy vannak tiltó táblák, de a tiltó táblák közt is van különbség. Ha például azt látjuk valahol, hogy „Fűre lépni tilos!”, akkor azt azért írják oda, mert féltik a fűvet, ne taposd össze! De amikor az van kiírva, egy magasfeszültségű vezeték oszlopára, hogy „A vezeték érintése életveszélyes!”, akkor nem a vezetéket védik, hogy esetleg a kezedtől zsíros lesz; hanem ott téged akarnak védeni. Amikor Isten ígét ad, akkor azért adja, mert védeni szeretne bennünket az ő szeretetével. Odalép Isten a nép elé. „Akkor mondta el Isten ezeket az ígéket” – azért, mert ez megelőz mindent. Isten tudja, amit sajnós az ember sokszor nem vesz komolyan, hogy bármilyen parancsolatot, rendelkezést és utasítást megtartani önmagáért lehetetlen. Ezért Isten az 1. versben felajánlja önmagát, odalép a nép elé, és elmondja ezeket az ígéket azért, mert tudja, hogy ez nélküle nem megy.

Pedig, de sokan megpróbálják! A világ fiai azért megpróbálják. A világban is van egyfajta erkölcsiség, csak különbség van hittan és erkölcsstan között. Most már néhány éve lehet hittanra íratni a gyereket, de legtöbbször erkölcsstanra íratják. Amikor egy-egy iskolában megkérdezzük, hogy miért, azt mondják: azért, mert ott társasjátékozunk, meg focizunk; meg azt különben is az osztályfőnök tartja, aki még a biológiát is tanítja, nehogy rossz pont legyen, hogy nem erkölcsstanra járunk! Csak az erkölcsstannal az a baj, hogy Isten nélkül akarnak valamit elérni! A hittan meg azért jó, mert nem arról beszél elsősorban, hogy mit kell tenned, hanem elsősorban arról, hogy ki az Isten!

„Akkor ezt mondta Isten...” Mit mond Isten? Nem ott kezdődik soha, hogy mit kell megtartani. Lehet, hogy sokan, akik hitben akarnak indulni, így gondolkodnak: „vajon mit kell megtartanom?” Az első az, hogy ismered-e azt az Istent, aki beszél? Ismered-e azt az Istent, akit szól? Mi a hit? Elsősorban ismeret; aztán bizalom, hogy mivel ismerem őt, ezért bízom benne, ezért bízom rá magam. Ezért hiszem el azt, hogy amit mond, az igaz. Ezért hiszem el azt, hogy jót akar. Ezért hiszem el azt, hogy amit mond, az szent. Ezért akarok ragaszkodni hozzá!

Tehát, mielőtt arról lenne szó, hogy valamit megtartsunk – így mondom –, a törvényvallások mind arra épülnek, hogy az erkölcsösség létráján feljuthatsz Isten elé, közelebb juthatsz Istenhez. Nagyon kérek mindenkit, hogy ezektől a vallásoktól forduljon el, amik törvényvallások! A Biblia Istene nem törvényvallást ad élénk. Ha valahol azt hallod, hogy neked mit kell tenned, onnan menekülni kell! A Szentírásban nem azt mondja Isten, hogy neked kell valamit megtenni, és akkor közelebb jutsz hozzá, hanem Isten, amikor a nép elé lép, azzal azt fejezi ki, hogy *ő hajol le hozzánk*. Olyan szép, amikor Ézsaiás arról szól, hogy „nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!” Miért? Azért, mert leér ide, mert leszáll az Úr, lejön hozzánk, beszél az ő népével. Odaáll az ő népe elé. Nem arról van szó, hogy te előrébb jutsz, hanem arról, hogy Isten az ő népe elé áll, és szeretettel lehajol hozzá.

Nagyon fontos lett nekem ez, hogy „akkor” mondta el Isten mindezeket az ígéket! Vagy húsz évvel ezelőtt történt, akkor is a Mózes könyveivel foglalkoztunk, megállított az utcán egy néni, és megkérdezte tőlem, hogy én megeszem-e a véres hurkát. Hát, mondom neki: nem eszem meg, mert nem szeretem. Ő azt gondolta, hogy azért nem eszem meg, mert a Mózes könyvében meg van tiltva. Akkor elkezdtem ezen gondolkodni, hogy valóban, sokan megütköznek azon, hogy szabad-e ezt vagy azt. Például ennek a néninek, aki tőlem ezt megkérdezte, azt mondtam volna a mai ige fényében: kedves testvérem, itt az a kérdés, hogy ma önnek mit mondott az ige? Arról beszéljünk, hogy ma reggel a testvéremnek mit mondott az Úr!

Lehet gondolkodni a parancsolatokon, a rendelkezéseken, az utasításokon, amelyeknek nyilván megvolt az értelme és a célja! De sokkal fontosabb ez, hogy „akkor”! Hogy te az elé az Isten elé állj, hogy te azzal az Úrral legyél kapcsolatban, aki az ő szavával magához akar kapcsolni, magához akar ölelni, és aki téged igéje és Szentlelke által vezetni akar! Mondok néhány példát a Bibliából: Pál apostol a damaszkuszi úton rohan, hogy összeszedje és börtönbe zárassa a hívőket, és „akkor” megjelenik neki Jézus, és azt mondja: „miért üldözöl engem?” – „Ki vagy te Uram?” Sok mindent tudott Saulus, de azt nem tudta, hogy ki az, aki megszólítja. „Én vagyok Jézus, akit te kergetsz!” Pál apostolnak onnantól kezdve nem az lett a kérdés, hogy szabad-e véres hurkát enni, hanem az, hogy „hova menjek, Uram, ahol az evangéliumot tudom hirdetni?” Onnantól kezdve az lett a kérdés, hogy aznap neki Isten mit mond, hova viszi: Filippibe vagy Szamothrakéba, Efézusba vagy Rómába küldi? Mi volt az első kérdésük ezeknek az újonnan született embereknek? „Uram, mit akarsz, hogy

cselekedjem?” „Akkor szólj nekem!” „Akkor szólalj meg!” Vagy amikor Jézus azt mondja a tanítványoknak: „ne aggodalmaskodjatok, hogyha törvényszékre visznek titeket, hogy mit mondjatok”; Jézus nem azt mondja: majd meglátjátok, mit szabad és mit nem, hanem „megadatik majd nektek”! Olyan Istenetek van, aki akkor, abban az élethelyzetben, abban a szorongatott körülményben vagy döntési helyzetben majd megszólal!

Jézus elmondta, hogy a törvényből egy pontocska sem vész el. Majd erről később szó lesz, hogyan kell értenünk, hogy az eljöveteleivel hogyan jön el a teljesség, hogyan jön el a világosság! Az Ószövetségben a jövődő javaknak ott van az árnyéka, de amikor eljön a valóság a Krisztusban, akkor felkel a nap. Akkor nem a hold fényénél tájékozódunk már, hanem a nap világosságában: mint világosság fiai járunk. „Akkor ezeket az ígéket mondta Isten...” A nagy kérdés ez: mi a te életedben az „akkor”? Milyen jó lenne, ha egy-egy ballépésünk előtt, betegágyon vagy gyászbán „akkor” ezt mondaná Isten, és én azt komolyan venném!

Bizonyára vannak is ilyen ígék, amikor azt tudjuk mondani, hogy igen, akkor! Lehet, hogy oda is van írva a Bibliánkban a dátum, vagy az útmutatónkban, vagy az áhítatos könyvben, hogy akkor, abban a helyzetben Isten ezt mondta nekem. Ebben fedett meg, ebben tanácsolt, ebben vezetett tovább. Zákeusnak is nyilván nem az jelentett sokat, hogy lehet-e véres hurkát enni, hanem az, amikor Jézus azt mondta neki akkor, hogy „szállj le, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom!” És leírja Lukács, hogy „ma lett üdvössége ennek a háznak”, mert „akkor” azt mondta neki Jézus. Péter apostolnak nem az volt a fontos, hogy egyszer elhangzott: ne érints tisztátalant, hanem „akkor” azt mondta neki Isten, mikor Kornéliusznak el kellett vinni az evangélium üzenetét, hogy „amit az Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalannak!”

Annak az Istennek, aki egykor azt mondta, jogában, hatalmában van „akkor” meg ezt mondani, meg mást mondani, meg feloldani, meg elküldeni, meg rendelkezni. Az embernek egyetlen dolga van, hogy megértse! Figyeljen, hogy Isten mit akar mondani, és utána meg cselekedje azt, amit kell! Éppen ezért fontos, hogy figyelünk-e rá, akinek ma is van mondanivalója, és aki ma is azt kéri, azt válaszold rá: Mester, mondd! Mint a kis gyermek Sámuel, aki azt mondta: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Neki ott és akkor azt kellett megértenie, amit Isten a szívére akart helyezni. Nem tudom, ma mit kell megértened, de Isten tudja, mit helyez ma a szívedre! Mi az az akkor, mi az a körülmény, mi az a lelki állapot vagy az a döntés, az a kérdés, amiben Isten el akar igazítani? De tudom, hogy olyan Istenünk van, aki elénk lép, aki vezetni és tanácsolni akar bennünket!

Testvérek, még egy ígerészt hadd olvassak ennek az ígének a magyarázataképpen, mert úgy érzem, hogy mikor Isten adja a parancsolatokat, amikor ezzel akarja vezetni az ő népét és magához kötni, akkor bennünket szentebb és nagyobb köteléssel kötött magához! Nem a parancsolattal, nem a törvénnyel, hanem Krisztussal. A Zsidókhoz írt levélből láthatjuk: de nagyobb van itt Ábrahámnál; nagyobb van itt az angyaloknál; de nagyobb van itt a törvénynél;

nagyobb van itt a szertartásnál; és rámutat a mi hitvallásunk főpapjára, Krisztusra. A Zsidókhoz írt levélben van néhány hallatlanul fontos ige már az 1. fejezet első verseiben: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki, miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült.” És mivel folytatja a 2. rész? „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a halottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk!” A 3. fejezetben: „Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára, Jézusra!” Szintén a 3. rész 15. versében: „Mert amikor ezt mondja az Írás: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!”

Az Isten hozzánk szóló szava: Krisztus. Úgy olvassuk a törvényt, a rendelkezést, az utasítást, hogy ez ragyogjon mindenek át nekünk! Jézus Krisztus azért mondhatta a Hegyi beszédben, hogy „Én pedig azt mondom néktek...”; „... megmondattam a régieknek...”; „és akkor, azt mondja Jézus...” olvassuk el, látjuk majd, hogy mit! Az Atya ezt mondta: „Ez az én szerelmes Fiam, őt hallgassátok!” Azért, mert az Atya neki adta a szólási jogot, neki adta a hatalmat, neki adta az országot. Mindent átruházott a Fiúra. Isten hozzánk szóló szavát, amit mondani akart nekünk, a Golgotán mondta el. A mai úrvacsorai közösségben is szemünk előtt vannak a látható jegyek, mert amit neked Isten mondani akar, azt Krisztusban mondta el! Legfőképpen azt, hogy nem a bűnös halálát akarja, hanem, hogy megtérjen az ő útjáról és éljen! Legfőképpen azt, hogy: „ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, az enyém vagy!”

Isten úgy lép oda a nép elé, és úgy akar elénk lépni Krisztusban, hogy mi vallhassuk azt, amit Tamás apostol vallott húsvét után, hogy „én Uram és én Istenem!” És: „Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére.” Hogy nincs más név, mely által megtartatnunk kellene, melyben van üdvösségünk! Nem adatott az ég alatt más név, csak a Krisztusé, mert az Atya neki adta ezt a dicsőséget.

Akkor tulajdonképpen a parancsolatokból ezt lássuk meg, hogy amit Isten leírt ott, annak egyetlen értelme van, hogy „én Istened vagyok”, „én megváltottalak”, és ez téged válaszra kell, hogy kötelezzen! A Róma 12,1-ben így hangzik: „szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket.” Az Újszövetség egyetlen dolgot ismer: a hálát. Tehát, itt nem arról van szó, hogy meg kell tartani valamit! Ez azért sem jó, mert akkor az ember két véglet közt fog mozogni: egyrészt, mindig azon fog gondolkodni, hogy „vajon elég-e Istennek az, amit én megtartottam”; „vajon elég sok erényt összeszedtem-e”; és akkor állandóan ebben a dilemmában lesz az ember, hogy vajon elég-e? Vagy bele se kezd megtartani, mondván, hogy ez úgysem megy! De ha az ember felfedezi azt, hogy Istenünk a Krisztusban aláhajló, megváltó Isten... ezért mondja az apostol, hogy az ő parancsai nem nehezek. Jézus is így foglalta össze, hogy mi a parancsolat: szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, és szeresd felebarátodat, mint magadat! Azért, mert hogyan mondhatja az ember, hogy szereti azt, akit nem lát, ha nem szereti azt,

NÉPÉHEZ ALÁHAJLÓ ISTEN

akit lát? A hited mutakozzon meg, hogy életed legyen istentiszteletté, hogy az Urat örömmel tudd szolgálni!

Egy külföldi teológustól a következő mondatot olvastam: „A törvény az a dallam, amelyre ujjonghat az egész Isten előtti élet.” Azért, mert az Isten előtti élet azt jelenti, hogy „járj én előttem, és légy tökéletes!” Az Isten előtti élet azt jelenti, hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére! Hogy neki mi tetszik, abban fog vezetni, tanácsolni, óvni. Adja az Úr, hogy ő legyen a mi Istenünk, és a szentíróval együtt valljuk: ő a mi Istenünk, ő vezet minket mindhalálíg!

Ámen.

Imádkozzunk!

Nagy hálával köszönjük neked, mindenható Isten, hogy olyan Istenünk vagy, aki nem vagy néma, nem hagysz szó nélkül a mi életünkben semmit, de köszönjük, hogyha így van, mert szavad a mi számunkra életet jelent. Élő és ható a te beszéded. Hadd legyünk rá kíváncsiak, hadd figyeljünk erre, hadd halljuk, hadd olvassuk! Vezess és tanácsolj bennünket a te igéd és Szentlelked által, Urunk! Köszönjük, hogy a nép elé léptél akkor is, és köszönjük, hogy ide ígérted magad, hogy velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Köszönjük, hogy biztató igékkel lépsz betegek, vigasztaló igékkel gyászolók mellé. Bűnösök felé pedig megtérésre hívó igével lépsz, a te megváltott néped elé pedig szentségre felszólító igével lépsz oda.

Ó, bárcsak oda léptél volna ma reggel is a mi életünkhöz! Bárcsak oda lépnel minden percen, minden órán, holnap reggel is, amikor elindulunk munkába vagy pihenésbe, kapcsolatokba, beszélgetésekbe, rokonok, barátok vagy ismerősök közé megyünk, éljük a mi életünket. Kérünk téged, hogy szavaddal, igéddel láss el bennünket, Urunk! És hadd valljuk azt, hogy a te igéd valóban gyönyörűség! Hadd gondolkozzunk arról éjjel és nappal! Hadd töltse be a szívünket és egész életünket!

Ezért kérünk, hogy mint hűséges Pásztorunk, hűséges Istenünk, maradj velünk! Áldj meg minket! Óvj és védj minden balgaságunktól, ballépéseinktől! Add, hogy egész életünk a te általad megszabott, elrendelt mederben folyjék, míg elérjük mennyei hazánkat, boldog célunkat!

Ámen.

462. ének

1. Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés, De hol te jársz előttem, nincs rettegés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlehunyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érze: A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.